

Tommi Aulasmaa

Karvakäsi José - ja muuta tarinoita

Karvakäsi José – ja muita tarinoita

Tommi Aulasmaa

Karvakäsi José – ja muita tarinoita

© 2016 Tommi Aulasmaa
Kannen kuvat: Janne-Antti Latvala
ISBN 9789523394469

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Sisällys

KARVAKÄSI-JOSÉ 7

TABULA RASA 25

FISKARSIN MAIJA 41

PAKASTETTU JOULU 52

HARMAAN SÄVYJÄ 63

ESPAÑJALAINEN VESIPULLO 70

HAALAREIHIN KÄTKEYTYVÄ MIEHISYYS 87

LUMIUKKOJEN ELOKUINEN INVAASIO 102

VENUKSEN YLIKULKU 127

VEDESTÄ HEIJASTUVA IKÄVÄ 134

VIIMEINEN KIRJOITUS 140

Alussa oli Sana

KARVAKÄSI-JOSÉ

- Auts! Sattuu.

Valittaen hieroin leukaani aamupalapöydässä.

- Alvari, mihin sattuu? Hampaaseenko?

Henriikka-vaimo laski huolestuneena kätensä kädeleni.

- Hmm...hmm.

Nyökkäsin ja sain vaivoin kivultani hymistystä.

-Sinut pitää saada hammaslääkəriin. Minulla pitäisi olla jossain numero. Mihinköhän minä sen oikein laitoin?

Henriikka ampaisi patiolta sisälle lomahuoneistoon. Olimme vain muutamaa päivää aiemmin saapuneet lomalle Espanjaan ja nyt hammasta oli alkanut jomottaa. Tuosta tykyttävästä, vihlovasta kivusta oli tullut olemise-ni keskipiste kuin pulssi, joka kertoi minun olevan elossa. Mieluummin olisin ollut täysin pulssittomassa tilassa, niin ikävän kokonaisvaltaiselta kipu tuntui, enkä voinut kuin keskittyä kuuntelemaan ja tuntemaan sitä. Maailma ympäriltäni katosi ja minä sen mukana. Oli vain hammas, joka sykki ja tykytti elämää, kivuliasta elämää.

- Löytyi ja se sattuu olemaan vielä aukikin. Ota kulta tuosta lääkettä pahimpaan kipuun. Soitan ja varaan ajan.

Henriikka jätti pöydälle särkylääkkeen ja syöksyi takaisin sisälle. Join lasista vettä, nielaisin lääkkeen nopealla nyökkäyksellä ja jäin odottamaan.

- Alvari, tuossa se on, kyltissä lukee *Dentista*.

Henriikka kiskoi minua vastaanottoa kohti. Pysähtymällä sain vaimonkin pysähtymään.

- Henriikka, minun täytyy kertoa sinulle yksi asia.

Vaimo seurasi vuorostaan kuuliaisesti taluttaessani hänet kadun toisella puolella olevaan pieneen puistoon. Hän istuutui viereeni penkille ja katsoi minua hämmennyneenä.

Lääkkeen vaikutuksen alaisena minun oli helpompi puhua, vaikkakin pieni tykytys muistutti kipeästä hampaasta. Hikikarpalot kerääntyivät ohimolle ja otsalle sydämen rummuttaessa tiheää fanfaariaan.

- Henriikka.

Otin vaimon kädet omiini ja katsoin häntä suoraan silmiin. Henriikka vastasi katseeseen silmät hämmästyksestä suurentuneina.

- Olen ollut ennenkin vastaavanlaisessa tilanteessa, istunut penkillä ja odottanut, odottanut pelon ja kauhun sekaisissa tunnelmissa. Minä...minä...minä pelkään hammaslääkärää!

Henriikan kasvoilta paistoi huojennus, josta päättelin hänen odottaneen jotain aivan muuta. Hän puristi käsiäni ja silitti sitten toisella kädellään poskeani.

- Voi Alvari, mikset ole kertonut aiemmin?

- Onhan tämä vähän noloa; aikuinen, keski-ikäinen raavas mies ja tällainen pelko. Kaikki oikeastaan kulminoitui siihen, kun...

...istuin odotushuoneen penkillä ja odotin. Mielelläni olisin ollut ihan missä tahansa muualla, vaikka tylsimistä tylsimmällä oppitunnilla. Olisin tankkaillut mieluummin matemaattisia kaavoja tai vaikka niitä englannin verbejä. Olisin sijoitellut sanoja oikeisiin sanaluokkiin tai kerännyt kasveja kasvioon. Olisin tehnyt ihan mitä vaan, kunhan olisin päässyt pois.

Yritin koulussa kaikkeni, ettei minun tarvitsisi lähteä hammaslääkəriin. Yritin lahjoa kavereita, että joku ottaisi paikkani taksissa, mutta kukaan ei halunnut. He tiesivät itsekin joutuvansa lähtemään enemmän tai myöhemmin. Se saattoi olla seuraavalla tai sitä seuraavalla kerralla, mutta heidän onnekseen ei tällä kertaa.

Tiesin tunteen. Olin itsekin huokaissut muutaman kerran helpotuksesta kun nimeni oli puuttunut lähtevien listalta. En varsinaisesti pelännyt hammaslääkəriä, mutta ei se paikkana mikään kivakaan ollut.

Hammaslääkəriimme Vuokko oli ollut ihan mukava, vähän sellainen toruva vanha tati, mutta jonka toruminen tuntui sisältävän kuitenkin anteeksiannon. Ei ollut kivaa kuulla kuinka huonosti oli taas hampaansa pessyt, siinä kun eivät selittelyt auttaneet hampaiden harjauksen jälkeen pureskellun punatabletin tartuttua hampaiden likaisiin kohtiin värjäten ne punaisella. Mieluummin olisi pitänyt suunsa kiinni.

Vuokko oli jotenkin tavoittanut pienen pojan maailman ja ymmärtänyt, ettei aina muistanut tai ehtinyt pestä hampaita kunnolla ja karkkiakin tuli syötyä liian usein vähän liikaa. Kun häntä katsoi hieman ujona ja hämillään, niin hänen silmiinsä oli syttynyt oudon lempeä, aavistuksen surumielisyyttäkin sisältävä katse. Oli kohan hänellä ollut omia lapsia?

Palattuamme syksyllä kouluun neljättä luokkaa aloittamaan, Vuokkoa ei enää ollut ollut. Ensimmäisen ryhmän palattua hammaslääkəriistä he kertoivat innoissaan Vuokon lähteneen eläkkeelle. Olin aiemmin luullut eläkkeen olevan jonkun paikan, niin kuin vuokramökin tai vastaavan, jolloin isäni oli kertonut hymyssä suin, ettei eläke suinkaan ollut mikään paikka vaan pikemminkin

olotila. Kun oli tarpeeksi kauan raatanut töissä, niin saavutti eläkkeen, eikä sen jälkeen enää tarvinnut raataa ja lähteä töihin.

Olin vielä miettimässä miten Vuokko oli muka joutunut raatamaan töissä, hänhän oli vain vähän paikkaillut meidän lasten hampaita, eikä se niin kauhean raskaalta ollut näyttänyt, kun ryhmä jatkoi tohkeissaan Vuokon tilalle tulleen jonkun miehen. Hammaslääkärinä voi siis olla mieskin, ehdin hämmästyksissäni juuri ja juuri pohtimaan kunnes he taas jatkoivat.

- Se on tumma, sillä on karvaiset kädet ja sen nimi on Josè.

Tuijotimme silmät suurina ja suu auki edessämme yhteen ääneen kailottavaa ryhmää. Tiesin etteivät kaikki ihmiset olleet vaaleita meidän suomalaisten tavoin, mutta että jollain oli karvaiset kädet!

Ryhmäläiset kertoivat Josén työntäneen karvaiset kätensä suihinsa. Ymmärsin, ettei hammaslääkäri pystynyt työskentelemään laittamatta käsiään potilaan suuhun, Vuokkokin oli tehnyt niin. Vaikka hän oli jo vanha ja hänen kätensä olivat ryppyiset, olivat ne olleet karvattomat ja aika hauskan näköisetkin; pitkät luisevat sormet, jotka taipuivat näppäriin asentoihin. Eikä niiden kosketus ollut koskaan sattunut, ne olivat olleet pehmeät ja tuoksuneet hyvälle.

Tuosta syksyn ensimmäisestä hammaslääkärikäynnistä alkaen jännitimme milloin tulisi oma vuoromme. Edes tietoisuus siitä, että pääsisimme taksikyydillä hetkeksi pois koulusta, ei saanut meitä enää innostumaan. Yritimme kaikkemme välttääksemme Karvakäsi-Josén (olimme ristineet uuden hammaslääkärimme tuolla nimellä) käsittelyyn joutumisen, sillä jo pelkkä nimikin

"Olen normaali keski-ikäinen mies ja voisi hyvinkin sanoa minun olevan myös keskiverto suomalainen mies." Tähän lainaukseen novellista Venuksen ylikulku voi tiivistää myös novellien päähenkilön kuvan. Periaatteessa. Mies aviopuolisona, isänä, poikana. Mies työssä. Mies etsintäkuulutettuna.

Tommi Aulasmaa saa lukijansa viihtymään niin kuin mukava seuramies, jolla on myös aina sanottavaa.

Aulasmaa on löytänyt oman kirjoittajan äänensä, joka kuuluu lempeän humoristisena ja viisaana kokoelman jokaisessa tarinassa.

Aulikki Rundgren
sanataideohjaaja
Vantaan sanataidekoulu

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi